

sagt ikke engang tiltrådt 1980-konventionen. Danmark skal derfor videreføre sit aktive internationale engagement med henblik på at få strammet 1980-konventionen op og arbejde hen imod et internationalt totalforbud mod personelminer.

Lad der ikke herske tvivl om, at Danmark vil efterleve de stramninger i konventionen, der forhåbentlig snart bliver resultatet af det internationale revisionsarbejde. Der skal heller ikke herske tvivl om, at Danmark vil efterleve et totalforbud mod personelminer den dag, det lykkes at få dette vedtaget på internationalt plan.

### **Poul Qvist Jørgensen (S):**

Der skal ikke være nogen tvivl. Det kan illustreres med et citat fra Socialdemokratiets årsmødeudtalelse fra september i år:

»Personelminer udgør en pervers trussel ikke mindst mod civilbefolkningen i den tredje verden. Danmark skal arbejde aktivt for et internationalt totalforbud mod personelminer. Indtil dette kan besluttes, skal samtlige muligheder forsøges for at få vedtaget opstramninger i minekonventionen og for at få flere lande til at tilslutte sig konventionen.«

På internationalt plan arbejder Danmark i den retning. Da forslaget til en resolution om afskaffelse af personelminer kom op og blev vedtaget af FN's generalforsamling i 1994, var Danmark ikke alene det land, der stemte for, men var også medforslagsstiller. Ligeledes arbejder vi for, at en lignende bestemmelse skulle blive tiltrådt af FN's konference i Wien i september, og det var derfor med en stor beklagelse, at Socialdemokratiet erfarede, at konferencen ikke kunne nå til enighed og derfor udskød den egentlige beslutningsfase til nye møder efter nytår.

Det, det handler om, er, at vi skal have alle til at tilslutte sig FN's 1980-konvention, den såkaldte minekonvention, men det er jo, som vi allerede har hørt, desværre ikke tilfældet, tværtimod.

Endelig skal det nævnes, at NATO-parlamentarikerne på deres efterårssession i Torino på baggrund af et godt dansk arbejde besluttede at foreslå en betydelig intensivering også af økonomisk karakter i forhold til minebekæmpelsen.

Danmark har selvfølgelig ikke problemer med at kræve forbud mod de billige personelminer, som forrykte fabrikanter forklæder som legetøj eller tilsvarende. Det er ikke her, proble-

met ligger. I forsvaret af Danmark indgår personelminer på linje med andre forsvarsmidler, men brugen af personelminer på dansk territorium skal, hvis situationen overhovedet skulle opstå, redde danske soldaters og civiles liv og blokere for en fjendtlig indtrængen, indtil NATO-forstærkninger kan nå frem.

Må jeg også minde om, at vi slet ikke producerer personelminer eller komponenter hertil i Danmark. Det er også væsentligt at præcisere sammenhængen i brugen af personelminer rettet mod soldater og brugen af panserminer rettet mod køretøjer.

Man anvender personelminer til at sikre pansermindefelter, idet de forhindrer fjenden i at komme ind og rydde felterne, og denne afskrækkende og forsinkende effekt må vi af strategiske og økonomiske grunde fastholde, i hvert fald foreløbig.

Der er også en væsentlig forskel i forhold til brugen af landminer i Bosnien, Cambodja osv., hvor personelminerne er blevet og bliver spredt på må og få. Brugen af danske landminer vil i givet fald blive begrænset til afmærkede områder, som vi allerede har hørt, og det sker i henhold til de gældende internationale regler. Enhver vil vide med sikkerhed, at der er udlagt miner, og hvor. Det er ikke tilfældet i de ulande, hvis landbrug er blevet ødelagt af de mange umarkerede miner, der kræver uskyldiges liv hver dag.

For det første ville vi gøre verden en større tjeneste ved i første række at intensivere minestrygningen i den tredje verden. For det andet kan vi arbejde på at erstatte de eksisterende minetyper med selvdestruerende miner. For det tredje skal vi i endnu større omfang støtte det praktiske arbejde med minerydning, og for det fjerde må Danmark i international sammenhæng arbejde for at udrydde de virkelige trusler, nemlig de småminer, der spreder død og ødelæggelse i borgerkrigsramte lande.

FN's minekonvention står over for en revision, og den fornyede debat om brugen af visse typer miner vil helt selvfølgelig føre til, at emnet kommer op igen og igen og igen. Det er på den baggrund, at disse synspunkter må fremføres med den fornødne vægt.

Kun én ting ligger helt fast: Der må afsættes mange flere ressourcer til at fjerne de modbydelige miner i den tredje verden. Alt for mange børn går allerede på krykker som følge af mødet med en uafmærket personelmine. Men bare det at vedtage et internationalt forbud er urealistisk,